

Nieuwsbrief: no. 7, September 2012

“What would Jesus do?”

De tekst op het tweede bordje, van een stel liftende jongens, op de parkeerplaats bij de Grensovergang Hazeldonk, zaterdag 18 augustus 2012. Daarnaast een bordje Breda. Twee jongens, die waarschijnlijk, net als ik, vertrouwen, op de goedheid van de mens. Door deze denk en zienswijze, reizen zij al meer dan een jaar, de wereld rond. Ja, en waarom eigenlijk ook niet, zou je nu denken.

Waarom kunnen we als mens niet meer gewoon uitgaan, van de goede dingen in het leven? Is dit, omdat we ons al sinds mensenheugenis laten beïnvloeden, door alles wat slecht is? Want ja, dat is de reden, waardoor we zijn gaan wantrouwen, we ons schuldig zijn gaan voelen over, we jaloers zijn geworden op mensen, die het net iets beter hebben dan wijzelf. En natuurlijk generaliseer ik nu, maar dat is toch in feite ook de werkelijke reden van alle ellende, of heb jij hier een andere mening over?

Terugkomend op deze twee jongens, Zweeds, 21 jaar oud en beide uit Stockholm. Deze jongens stonden al meer dan vijf uur bij de oprit, dit terwijl de temperatuur op mijn dashboard, 38°C aangeeft. Tot dat moment, werden ze werkelijk door niemand meegenomen. Niks oordeel, niks racistische gedachten, gewoon twee jongens, die door niemand geholpen werden. Raar eigenlijk, want ze waren het jaar daarvoor, een heel jaar lang, door Australië getrokken. En in Australië, hebben de jongens, mensen uit Tilburg ontmoet, waar ze nu zouden gaan logeren. Op uitnodiging van deze mensen, wel te verstaan. Waarom niemand ze mee wilde nemen, is mij nog steeds een raadsel. Ik heb hen dan ook, terwijl ze volledig overlopen van dankbaarheid, en een relaxte conversatie onderhoudend, naar het eindpunt in Tilburg gebracht.

Wanneer ik echter terugkeer naar het nu, de laatste paar dagen, kan ik niet ontkennen dat het nieuws eigenlijk alles al vertelt. We kiezen voor “onszelf”. In de opiniepeilingen, kiezen we ineens, de beste debater. Ja, dat is zeker heel belangrijk, wanneer je het wilt gaan redden in een wereld, die compleet op zijn kop staat. In een tijd waarin de crisis werkelijk hoogtij viert. Idioterie of niet? Hoe zie jij dit? En, zouden we ons als mens, niet eens een keertje gaan verplaatsen in de ander? Zeker de gelovigen onder ons, want hoeveel mensen doen er nog iets voor een ander, zonder er zelf iets voor terug te verwachten? Kun jij dit voor jezelf zeggen of weet jij hier het antwoord op?

Ik moet ineens terugdenken, aan de herinnering van een gebeurtenis ongeveer 38 jaar geleden. Ik was 5 en met mijn moeder onderweg in de bus naar Gouda, om een bezoekje te brengen aan de oogarts. Ik had een lui oog en was daar toen inmiddels al een keer aan geopereerd. Dit omdat ik loenste. Een leuke benaming, wanneer je hier over nadenkt. Je ziet de dingen niet scherp meer, omdat je ene oog anders waarneemt dan het andere. Ik ben er eigenlijk van overtuigd, dat iedereen weer eens, met twee ogen afzonderlijk, naar de dingen in het leven zou moeten gaan kijken. Eenmaal vanuit je eigen perspectief en eenmaal, vanuit de ogen van de persoon die tegenover je staat. Of dit nu werkelijk zo is of niet, dat is totaal niet belangrijk. Het gaat om de ander. Door je in hem of haar te verplaatsen, zou je weleens de juiste keuze kunnen maken. En ik ben oprecht blij, dat ik dit nog steeds kan, zelfs na mijn oogoperatie.

In diezelfde bus, startte mijn verhaal over onrecht. Over mensen die het “bewust” leuk vinden, om iets te doen wat de ander schaadt. Een stel opgeschoten jongelui, gooiden namelijk een boterham met pindakaas door de bus. Deze kwam bij een dame voor ons, op haar jas. De dame was compleet ontdaan. Ik als “onbezonnen” kind, pakte de boterham van de grond en gooide deze resoluut richting het groepje jongens, die daar zelf mee gestart waren. Toen één van de jongens vroeg wie dit deed, zei ik meteen dat ik het was, waarop mijn moeder mij verwijtend aankeek en me het liefst in zich teruggetrokken had. Want, hoe zouden jongens reageren, wat zouden ze doen en wellicht kreeg zij, het wel met hen aan de stok, door mijn ondoordachte handeling.

Maar was deze ook werkelijk ondoordacht of kregen ze gewoon een koekje van eigen deeg? Er gebeurde niets. Wellicht waren de ogen van de jongens, door mijn actie, de actie van een heel klein, dun “vier ogig” meisje met blond haar, ook meteen geopend en zagen ze daardoor in, dat de fout geheel bij hen lag? Zeker weten zal ik het nooit. Dat ik het me, tot op de dag van vandaag herinner, is wel degelijk uniek. Zeker gezien mijn achtergrond, wanneer je er vanuit mag gaan, dat je als mens de dingen krijgt die “genetisch bepaald” zijn. Ik heb hier oprecht een totaal andere kijk op.

En geloof me, wanneer ik zeg, dat de regel, “oog om oog, tand om tand”, echt heel dom is. Handel vanuit liefde en vertrouwen en zorg ervoor, dat je alleen, dat doet wat je hart je ingeeft. Mits, je dit niet laat besturen, door negatieve emoties. Terecht stellen is niet aan ons, goeddoen wel, daar krijg je dagelijks de kans voor, wanneer je dit wilt zien natuurlijk. Bij jezelf beginnen, de spiegel, jezelf een doel stellen, is dat wat nodig is, om door te kunnen gaan in de wereld van nu. En ja, wanneer je wilt weten hoe jij jouw doelen kunt stellen, vol liefde en vertrouwen het levenspad op kunt gaan, dan nodig ik je uit, om contact met me op te nemen. Er zijn nog wat plaatsen in de volgende workshop die start op 6 oktober.

Ik zie uit naar je telefoontje of bericht per mail, gevolgd door het vrijblijvende kennismakingsgesprek, wat nu zeker snel volgt! Ik ben mobiel bereikbaar!

www.dehofvanhetheden.nl

Sonja Ulrich